

Розділ перший

Підсудний, встаньте, будь ласка.
Насправді ці слова зовсім не були проханням, як могло спершу здатися. Я помітила це ще того разу, коли ми вперше зібралися тут усі разом. Усе звучало радше як команда, наказ. А «будь ласка» додавали лише задля галочки.

Мій брат підвівся. Мама, яка сиділа біля мене, напружилась. Вона затамувала подих точно так само, як нам, буває, кажуть робити перед рентгенівським опроміненням, щоби знімок вийшов чітким, а лікарі могли все розгледіти. Тато, як і завжди, дивився прямо поперед себе з непроникним виразом обличчя.

Суддя знову заговорив, проте я не могла його слухати. Натомість дивилась крізь високі вікна на дерева, що гойдалися на вітрі. Був початок серпня; до нового навчального року залишалось три тижні. Мені здавалося, немов я провела все своє літо тут, у цій залі та, можливо, на цьому самому сидінні. Але це не так. Просто виникало враження, наче тут зупинився час. Утім, мабуть, для таких людей, як Пейтон, у цьому і полягала суть.

Я зрозуміла, що вирок винесено, тільки тоді, коли моя мама різко вдихнула і, нахилившись уперед, ухопилася за спинку лавки попереду. Я глянула на брата. Він славився своєю безстрашністю ще відтоді, як ми, будучи дітлахами, бавилися у лісі за нашим будинком.

Та коли одного дня старші хлопчакки кинули йому виклик — перетнути широчезне провалля, пройшовшись тонким стовбуром, — і Пейтон виконав це, його вуха палали. Він був наляканим. І тоді, і зараз.

Пролунав удар молотка, суд завершено. Обидва адвокати повернулися у бік брата. Один нахилився до нього й почав щось говорити, а інший опустив свою руку Пейтонові на плече. Люди поволі вставали і прямували до виходу. Відчувши на собі їхні погляди, я важко ковтнула і втупилася у свої руки, які лежали на колінах. Біля мене ридала мама.

— Сідні! — звернувся до мене Еймс. — Ти в нормі?

Я не могла вимовити й слова, тому лише кивнула у відповідь.

— Ходім, — підводячись, сказав тато.

Він узяв маму за руку, а потім жестом запросив мене рушити перед ними туди, де сидів Пейтон з адвокатами.

— Мені треба до вбиральні, — мовила я.

Мама тільки глянула на мене своїми червоними очима — так, немов після всього, що сталося, саме цього вона вже не мала сил витримати.

— Усе нормально, — заговорив Еймс. — Я піду з нею.

Тато кивнув, а коли ми пройшли повз нього, ще й плеснув хлопця по плечу. У вестибюлі я помітила, як люди штовхають парадні двері, щоб вийти на денне світло, і більше за все мені хотілося бути однією з них.

Еймс дорогою обійняв мене за плечі.

— Я зачекаю на тебе тут, добре? — запропонував він, коли ми наблизилися до жіночої вбиральні.

Усередині горіло безжально яскраве світло. Я підійшла до умивальників і глянула на себе у дзеркало, в якому побачила бліде обличчя та темні, безвиразні й порожні очі.

Позаду мене відчинилися дверцята кабінки, і звідти вийшла дівчина. Вона була приблизно мого зросту, але

меншої статури. Коли ж незнайомка стала поряд, я підмітила біляве волосся, заплетене в безладну косу, яку вона перекинула через плече, а кілька вільних пасм обрамляли її обличчя. На ній була літня сукня, ковбойські чоботи та джинсова куртка. І увесь час, поки я мила руки, раз, а потім іще раз, білявка не зводила з мене погляду. Зрештою я схопила паперовий рушник і пішла до дверей.

А коли штовхнула їх, щоб вийти, то відразу побачила Еймса. Той стояв у коридорі прямісінько перед вбиральнею, спершись на стіну і схрестивши на грудях руки. Щойно побачив мене, він випростався і зробив крок уперед. Я завагалась і зупинилась, тож білявка, яка теж виходила, наштовхнулася на мене ззаду.

— Ой, вибач! — вигукнула вона.

— Ні, — відказала я, обертаючись. — Це... моя провина.

Дівчина дивилась на мене якусь мить, а потім глянула через моє плече на Еймса. Я бачила, як її зелені очі досить довго вивчали його, цього незнайомця, перш аніж знову сконцентруватися на мені. Ми з нею ніколи раніше не зустрічалися. Але одного погляду на її обличчя було достатньо, щоб точно зрозуміти, про що вона думала.

«Усе добре?»

Я звикла бути невидимкою. Люди рідко мене помічали, а коли це й ставалося, ніхто і ніколи не приглядався до мене уважніше. Я не була яскравою та привабливою, як мій брат, приголомшливою та витонченою, як мама, або ж розумною та енергійною, як мої друзі. Але в тому й річ. Ти завжди думаєш, що хочеш бути поміченою. Допоки це не стається насправді.

Білявка дивилась на мене, очікуючи відповіді на запитання, яке навіть не пролунало. І я, можливо, дала б їй відповідь, якби не відчула чийсь доторк до мого ліктя. То був Еймс.

— Сідні, ти вже?

Я їй на це не відповіла. Відтак ми попрямували до вестибюля, де вже стояли мої батьки й адвокати. Час від часу я озиралася, шукаючи позаду ту незнайомку, але її ніде не було видно через натовп людей, котрі простували до зали суду. Втім, коли вони нарешті розійшлися і я озирнулася востаннє, то здивувалася, побачивши, що білявка й досі стояла на тому самому місці. І дивилась так, наче ні на мить не втрачала мене з поля зору.

Розділ другий

Перше, що ви побачите, коли зайдете в наш будинок, це портрет мого брата. Він висів прямісінько навпроти величезних скляних дверей, якраз над дерев'яним комодом і китайською вазою, куди тато складав свої парасолі. Втім, ніхто не здивується, якщо ви не помітите цих речей. Щойно ви побачите Пейтона, то не зможете відвести від нього очей.

Хоч ми із братом мали однакову зовнішність (темне волосся, оливкова шкіра, коричневі, майже чорні очі), він якимось дивом був цілком інакшим. Мої риси досить милі, але посередні. А от Пейтон — другий з таким іменем у нашій сім'ї, оскільки першим Пейтоном є тато — просто незрівнянний. Я чула, як його порівнювали і з кінозірками, відомими задовго до мого народження, і з вигаданими персонажами, які мандрували шотландськими болотами. Упевнена, що в дитинстві мій брат навіть не здогадувався, як сильно на нього звертали увагу в супермаркетах чи в чергах на пошті. Мені було цікаво, що він відчув, коли раптом усвідомив, як його зовнішність впливає на людей, особливо на жінок. Це ж немов віднайти в собі суперсилу, що водночас і захоплює, і лякає.

Та до всього цього Пейтон був просто моїм братом. На три роки старшим і з блакитними простирадлами, де зображено королівських воїнів, на протывагу моїм рожевим із феями. Я буквально його обожнювала. А як інакше? Кращого за Пейтона у грі «Правда або дія» не

знайти (і він завжди, звісно ж, обирав друге). А ще мій брат був найшвидшим бігуном у районі та єдиною відомою мені людиною, яка могла ставати на кермо велосипеда і балансувати на ньому під час руху.

Однак найбільшим його талантом, на мою думку, було вміння зникати.

У дитинстві ми часто грали у хованки, і Пейтон ставився до цього дуже серйозно. Присісти за першим-ліпшим стільцем у кімнаті чи сховатися в коморі з мітлами? Ці очевидні варіанти підійдуть хіба що аматорам. Мій брат протискався в шафку під умивальником у ванній, «розплющувався» під покривалом, залазив на душову кабінку і звисав зі стелі, якимось дивом не падаючи. А коли я запитувала, як йому це вдавалось, лише усміхався.

— Треба просто знайти невидиме місце, — пояснював він мені.

Проте знаходив їх тільки Пейтон.

Зранку у вихідні ми вправлялися в боротьбі перед телевізором, дивлячись мультфільми, сперечалися, кого з нас більше любить собака (вгадайте, хто переміг), а після школи, якщо не потрібно було йти на гуртки (Пейтон грав у футбол, а я займалася гімнастикою), ми досліджували незабудовану територію за межами нашого району. Саме таким постає у моїй уяві брат: крокує поперед мене одного прохолодного дня крізь барвистий осінній ліс, тримаючи в руці палицю. І навіть якщо я хвилювалась, що ми заблукаємо, то Пейтон — ніколи. Ця його безстрашність!.. Мого брата ніколи не цікавив рівнинний ландшафт. Навпаки, його постійно притягували виклики. А коли у Пейтона виникли проблеми, я завжди прагнула повернутися назад у ту мить, коли ми мирно прогулювались лісом. Коли ще не дійшли до місця призначення і мали шанс опинитися деінде.

Я була у шостому класі, коли все почало змінюватися. З дитсадка ми обоє відвідували приватну школу «Перкінс-Дей» і навчалися у кампусі, призначеному для дітей молодшого шкільного віку. Втім, того року Пейтон якраз перейшов до середньої школи, а вже за кілька тижнів почав товаришувати зі старшокласниками. Вони ж ставилися до мого брата як до іграшки, змушуючи його робити всілякі дурниці, як-от красти фруктове морозиво, стоячи у черзі в їдальні, або ж залазити в багажник автомобіля, аби непомітно втекти з території школи на обід. І саме тоді мій брат поступово перетворювався на легенду. Його образ ставав більш значущим, аніж справжнє життя. Аніж життя нас усіх.

Відтоді у дні, коли не було занять з гімнастики, я їздила автобусом додому сама, а потім так само самотньо жувала сандвіч, сидячи за кухонним острівцем. Звичайно, подруги у мене теж були. Однак більшість із них ходила на велику кількість гуртків, тому вони ніколи не проводили зі мною час у будні після обіду. Там, де ми мешкали, в районі Арборс, це було досить типово. Будь-який пересічний мешканець цього місця міг собі дозволити фінансувати найрізноманітніші позакласні заняття: від вивчення мандаринської мови до ірландських танців і всякого такого. Фінансовий стан моєї сім'ї у цьому плані не вирізнявся. Батько розпочинав кар'єру у війську, а потім вступив на юридичний факультет і заробив грошей, залагоджуючи корпоративні конфлікти. Він був тим, кому телефонували, щойно у компанії з'являлася загроза судового позову, починалися серйозні конфлікти між працівниками або ж висвітлювались сумнівні практики, що потребувало негайного втручання. Тому не дивно, що я виростила із думкою, що мій батько здатен упоратися із будь-чим. І більшу частину мого життя сумнівів у цьому ніколи не виникало.